

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 13. srpna 2020 v trestní věci obžalovaného D██████ Š██████, narozeného ████████ v ████████, Slovenská republika, toho času ve vazbě ve Věznici ████████

takto:

Odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-město a obžalovaného D██████ Š██████ proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 26. 6. 2020 č. j. 7 T 17/2020 – 176 se podle § 256 trestního řádu **zamítají**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný D██████ Š██████ uznán vinným, že v Plzni dne 9. dubna 2020 v době okolo 01.07 hodin na prodejní ploše benzínové čerpací stanice MOL, ████████ ████████, si vzal z regálu jedno balení bonbonů zn. Schoco Bons v prodejní ceně 79,90 Kč, které si v úmyslu je odcizit uschoval do přinesené tašky, při tomto jednání byl spatřen na kamerovém záznamu obsluhou prodejny A██████ V██████, která ho konfrontovala s tím, že na prodejně odcizil zboží a že zavolá policii, kdy se nejprve omluvil a prosil ji, ať policii nevolá, poté vyndal ono balení bonbonů ze své tašky, ze strany obsluhy byl uzamknut v provozovně prodejny, aby bylo zamezeno jeho útěku před příjezdem policie, kdy následně začal A██████ V██████ říkat, že je mrdka, kunda zasraná, že si ji stejně najde a když si ji nenajde on, tak že si ji najde někdo jiný, že toho bude litovat, že jí nikdo nepomůže, při tomto křičel, máchal rukama a zvyšoval hlas, poškozená urgovala telefonicky příjezd policie z obavy z jeho jednání, kdy po tomto jí začal říkat, že je odvážná ho takto v prodejně zavřít a že kdyby teď měl u sebe pistoli, tak by jí ukázal, že kdyby měl u sebe pistoli, že by jí zabil, uvedeným jednáním vyvolal u poškozené A██████ V██████, narozené ████████, strach o život a zdraví, dále uvedeným jednáním způsobil škodu společnosti MOL Česká republika, s.r.o., IČ:49450301, se sídlem Purkyňova 2121/3, 110 00 Praha 1, ve výši 79,90 Kč,

a tohoto jednání se dopustil přesto, že byl rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město sp. zn. 7 T 16/2018 ze dne 1. srpna 2018, který nabyl právní moci stejného dne, uznán vinným ze spáchání mimo jiné přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a byl mu uložen souhrnný trest odnětí svobody ve výměře dva roky, který vykonal dne 17. prosince 2019,

dále se tohoto jednání dopustil za situace, kdy byl na území České republiky usnesením Vlády České republiky č. 194 ze dne 12. března 2020 (publikováno ve Sbírce zákonů pod č. 69/2020 Sb.) v souladu s čl. 5 a 6 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, vyhlášen pro celé území České republiky nouzový stav na dobu od 14.00 hodin dne 12. března 2020 na dobu 30 dnů z důvodu prokázání výskytu vysoce nakažlivého koronaviru SARS-CoV-2 způsobující nemoc COVID-19, tedy v době extrémně škodlivého stavu, kdy je potřeba směřovat veškeré lidské zdroje právě a toliko k odstranění tohoto extrémně škodlivého stavu.

2. Jednání obžalovaného bylo kvalifikováno jako zločin krádeže podle § 205 odst. 2, 4 písm. b) trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku v souběhu s přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku a byl za ně odsouzen podle § 205 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou roků a šesti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 dost. 2 písm. a) trestního zákoníku obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolání obžalovaný i státní zástupce Okresního státního zastupitelství. Státní zástupce své odvolání podané v neprospěch obžalovaného zaměřil do výroku o trestu. Uvedl, že v odůvodnění rozsudku se konstatuje mj., že má obžalovaný v opise rejstříku trestů celkem devět záznamů za majetkovou a násilnou trestnou činnost, opakovaně byl odsouzen převážně k nepodmíněným trestům odnětí svobody, které na něho neměly výchovný vliv. Byl již rovněž odsouzen i pro přečin nebezpečného vyhrožování. Z výkonu vazby je hodnocen negativně. Aktuálně je stíhán pro další trestnou činnost a přestupkové jednání. Kromě předchozích odsouzení mu přitěžuje spáchání více trestných činů. Z posledního výkonu trestu odnětí svobody byl propuštěn necelé čtyři měsíce před spácháním projednávaného skutku. Pokud je ohrožen trestem odnětí svobody v trvání od dvou do osmi let, je považováno za adekvátní uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání dvou roků a šesti měsíců. K této argumentaci soudu prvního stupně nemá státní zástupce co dodat. Je však názoru, že veškeré zkonstatované přitěžující okolnosti, ke kterým je namístě doplnit zejména nulovou sebereflexi obžalovaného, kdy tento naopak zjevně křivě obvinil příslušníky Policie ČR z fyzického napadení bezprostředně po zadržení, měly vést k uložení mnohem přísnějšího nepodmíněného trestu odnětí svobody. Navrhl proto, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a při nezměněném výroku o vině včetně právní kvalifikace uložil obžalovanému úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání nejméně čtyř roků, pro jehož výkon ho zařadí do věznice s ostrahou.
4. Obžalovaný sám podal odvolání s tím, že byl odsouzen nevinně, v rozsudku je spousta rozporů, nebyly mu puštěny celé kamerové záznamy a soudce ho nenechal se vyjádřit. Okresní soud nevzal v úvahu, že byl vyslýchán policií pod vlivem drog a stejně tak okresním soudem při rozhodování o vazbě. Soud nebral v úvahu, že předložil lékařskou zprávu, kde je jasně napsáno, že byl pod vlivem drog. Okresní soud nic nevzal v úvahu a neprávem ho odsoudil. V rozsudku je plno rozporů se zákonem a jsou tam psány věci a výpovědi, které tak nebyly. Žádá krajský soud o puštění celého kamerového záznamu a byla mu dána možnost se k věci vyjádřit více a pravdivě. Následně v souvislosti s žádostí o změnu obhájce uvedl, že žádá o svědkyni P. O., která byla u věci, která se měla stát. Poukázal na svoji nevinu, jak může soudní znalec, který nebere drogy vyjasnit skutečnost, že v momentě zatčení, kde lékařská zpráva z 10.4.2020 v 8.30 hod. uvádí, že v jeho těle nebyla z toxikologie jen jedna složka, dodnes ho žádný psychiatr neléčil. Opětovně uvedl, že žádá o veškeré kamerové záznamy a chce předvolat P. O.. Znovu žádal vyslechnout i prodavačku z benziny s tím, že byla zmanipulovaná Policií ČR. Rovněž by chtěl předvolat policisty, kteří ho vyšetřovali, a to pod vlivem drog. Obhájce pak v odůvodnění odvolání konstatoval opakovaně tvrzení obžalovaného, že jeho úmyslem nebylo ukrást bonbony, ale nebylo mu umožněno zboží uhradit s ohledem na to, že byl obsluhou okamžitě poté, co si zboží strčil do tašky, zastaven s tím, že tam krade. Pokud by chtěl zboží ukrást, nevybíral by tak dlouhou dobu mezi jednotlivými sladkostmi, kdy některé opakovaně vracel a pouze jedny si strčil do své tašky. Pokud by měl v úmyslu krást, lze předpokládat, že by ukradl více balení, případně by po tak dlouhou dobu neváhal, jaké bonbony chce odcizit. Měl v úmyslu jít se zbožím na pokladnu a tam ho zaplatit spolu s objednanými cigaretami. Obžalovaný uváděl, že u sebe měl prostředky k zaplacení. To, že obžalovaný tím argumentoval již na benzinové pumpě, vyplývá z kamerových záznamů, kdy obsluze ukazoval bankovku. Soud obhajobě obžalovaného neuvěřil, odkazoval i na výpověď obžalovaného z přípravného řízení, kde měl vypovídat částečně jinak. Obžalovaný uvedl, že si původní výpověď v zásadě nepamatuje, neboť byl pod silným vlivem drog. Vzhledem k lékařským zprávám, ze kterých vyplývá, že byl pod silným vlivem metamfetaminu a jiných látek, a vzhledem k tomu, že výpověď obžalovaného byla provedena na záchytné stanici, kdy byl až těsně před výsledkem odpoután od postele, nelze vyloučit, že si obžalovaný výpověď nepamatuje a lze pochopit, že mohou být drobné rozdíly ve výpovědích. Z výpovědi svědkyně V. nelze bez dalšího vycházet, ta uvedla, že obžalovaný poté, co vešel do benzinové stanice, nešel k pokladně, šel rovnou mezi regály se zbožím. To opakovaně uvedla i na dotaz obhájce.

Z kamerových záznamů je jednoznačně prokázáno, že tomu tak nebylo, že obžalovaný k pokladně nejen šel, ale že i se svědkyní vedl dialog. Je vyvráceno kamerovým záznamem i tvrzení svědkyně, že jí obžalovaný nechtěl zaplatit, neukazoval jí žádnou bankovku. Má tedy za to, že soud měl postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo, a to i u přečinu nebezpečného vyhrožování. Obžalovaný opakovaně připustil, že paní V. [redacted] nadával i sprostě, nicméně intenzita jeho jednání nemohla vést k důvodným obavám o její zdraví a život. Paní V. [redacted] po celou dobu s obžalovaným komunikovala, vedla debatu a po celou dobu nevyužila zázemí čerpací stanice, kde se mohla v případě skutečných obav schovat a uzamknout. Byť se pro paní V. [redacted] jednalo o nepříjemný zážitek, nebylo jednání obžalovaného takové intenzity, aby mělo být kvalifikováno jako přečin nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1 trestního zákoníku. Pokud by odvolací soud i přesto dospěl k opačnému názoru, pak obžalovaný dává na zvážení kvalifikaci jednání u přečinu krádeže dle odstavce čtvrtého § 205 trestního zákoníku. Pokud soud dospěje k závěru, že se obžalovaný jednání dopustil, nemělo by jeho jednání být posuzováno ryze formálně, k celé události došlo v době, kdy nouzový stav byl již relativně dlouhou dobu vyhlášen, situace byla stabilizovaná, reálný stav nebyl takový, že by se aktuálně aktivně řešila živelná katastrofa. Pokud se obžalovaný měl pokusit odcizit zboží, nebylo to zboží, které by bylo v důsledku nouzového stavu nedostatkovým zbožím. Navrhl proto, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a obžalovaného zprostil obžaloby.

5. Po změně obhájce pak bylo opětovně doplněno odvolání obžalovaného. Bylo poukázáno na skutečnosti uvedené v odvolání samotného obžalovaného i na odvolání předchozího obhájce. Bylo konstatováno, že dokazování by mělo být doplněno o výslech svědkyně P. [redacted] O. [redacted], která byla na čerpací stanici společně s obžalovaným v inkriminovaný čas a její výpověď je pro rozhodnutí ve věci zásadní. Měla by být opětovně vyslechnuta svědkyně V. [redacted] za účelem vysvětlení rozporů její výpovědi s dalšími důkazy, zejména s kamerovými záznamy. Mělo by být dokazování doplněno výslechem zasahujících policistů za účelem popsání situace bezprostředně po jejich příjezdu k incidentu i výslechem poručíka Bc. A. [redacted] J. [redacted] za účelem prokázání stavu obžalovaného při jeho výpovědi jako obviněného a znovu přehrání celých kamerových záznamů. Navrhl proto, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání s pokynem k provedení navržených důkazů, případně aby odvolací soud rozsudek zrušil a sám obžalovaného zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu.
6. Krajský soud v Plzni z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž směřovala podaná odvolání, i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytykánych vad. Dospěl přitom k následujícím závěrům.
7. V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, byla dodržena všechna zákonná ustanovení včetně těch, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a která zajišťují řádné zjištění skutkového stavu věci. Okresní soud bez procesních vad provedl dokazování v dostatečném rozsahu tak, aby mohl učinit správné skutkové i právní závěry. Provedené důkazy pak hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu a své závěry podrobně vysvětlil v odůvodnění napadeného rozsudku.
8. Krajský soud dospěl k závěru, že v rámci veřejného zasedání nebudou prováděny další důkazy. Obžalovaný se domáhal provedení řady důkazů, jeho návrhy se krajský soud zabýval a ohledně všech důkazních návrhů dospěl k závěru o jejich nadbytečnosti. Pokud se týká výsledku svědkyně P. [redacted] O. [redacted], pak lze uvést, že si odvolací soud v poradě přehrával kamerový záznam z místa činu, který byl proveden i nalézacím soudem, a zjistil, že jmenovaná svědkyně na místě činu pobývala pouze krátce a prostor benzinové čerpací stanice opustila ještě dříve, než došlo k jednání obžalovaného. Její svědectví by tedy nepřineslo nic nového a nebylo by přínosem pro objasnění skutkového stavu věci. Stejně tak se jeví nadbytečným z pohledu odvolacího soudu i opětovný výslech poškozené A. [redacted] V. [redacted]. Tato svědkyně byla vyslechnuta osobně nalézacím soudem v hlavním líčení v přítomnosti obžalovaného i jeho obhájce. Obhájce i sám obžalovaný

měli možnost svědkyni klást dotazy, nebyly v tomto směru nikterak korigováni. Sám obžalovaný vznesl na svědkyni dotaz a po skončení její výpovědi se k výsledku svědkyně nechtěl vyjádřit. Lze proto mít za to, že opětovný výslech svědkyně by byl nadbytečný. V této souvislosti obhajoba při veřejném zasedání argumentovala rozpory ve výpovědi jmenované svědkyně, kterými se údajně neměl nalézací soud zabývat. V tomto směru však obhajoba nebyla nijak konkrétní. Odvolací soud má za to, že nalézací soud se dostatečně vypořádal se všemi případnými rozpory ve výpovědi poškozené A■■■■ V■■■■, které byly zaznamenány. Byť šlo o marginální rozpory, je o nich zmínka v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je tak zřejmé, že nalézací soud se s nimi dostatečně vypořádal.

9. Pokud pak obžalovaný prostřednictvím svého obhájce navrhoval výslech všech zasahujících policistů, pak ani provedení tohoto důkazu nepovažuje odvolací soud za nezbytné k posouzení skutkového stavu věci. Situace na místě činu vyplynula z dalších provedených důkazů. Rovněž tak výslech policisty, který po zahájení trestního stíhání v přípravném řízení vyslychal obviněného, není nutný. Tento návrh směřovala obhajoba k objasnění toho, v jakém psychickém stavu se obžalovaný v době výslechu nacházel. Tento psychický stav obžalovaného je zachycen v lékařských zprávách, kde je skutečně zmínka o tom, že v těle obžalovaného byly stopy užitých látek amfetaminu, kannabinoidu, opiátů, benzodiazepinu. Nicméně z vyjádření obžalovaného, které učinil dříve, než započal svoji výpověď v přípravném řízení, je zřejmé, že je výslechu schopen. Z protokolace tohoto výslechu není zřejmé, že by se obžalovaný nacházel ve stavu, kdy by nebyl schopen vypovídat. Pokud by se nacházel v takovém stavu, pak by nepochybně na tuto situaci reagoval přítomný obhájce či vyslychající policista, který by od výslechu obviněného upustil do doby, než by byl výslechu schopen. Taková námitka ohledně psychického stavu obviněného, který by neumožňoval jeho výslech, nezazněla ani ze strany jeho obhájce. Taková skutečnost se v protokole o výslechu obviněného v přípravném řízení neobjevila. Z lékařských zpráv založených ve spise je zřejmé, že obžalovaný byl zadržen 9.4.2020 v 01:25 hod. Z protokolu o lékařském a toxikologickém vyšetření osoby při podezření z ovlivnění návykovou látkou je patrné, že byl ošetřen 9.4.2020 v 10:00 hod. Mimo jiné uvedl, že užívá marihuanu, naposledy ji měl především (tedy 7.4.2020). Odběr krve a moči odmítl. Následně byl ošetřen dne 9.4.2020 v 16.33 hod., kdy byl převezen na Psychiatrickou ambulanci Fakultní nemocnice Plzeň z policejní cely, kdy měl začít vyhrožovat sebevraždou, být agresivní. Je uvedeno, že měl předchozího dne ráno pervitin 0,5 g. Je dále uvedeno, že jeho řeč je špatně srozumitelná, odpovědi logické, přiléhavé bez latence, aktuálně bez floridní psychotické produkce. Účelově udává sebevražedné proklamace, nechce být na cele, přeje si hospitalizaci na psychiatrii. Během podání medikace se pral s eskortou, odmítal medikaci. Závěrem je uvedeno, že jde o akutní intoxikaci amfetaminu, syndrom závislosti na pervitinu a marihuaně. Je schopen pobytu na cele. Opětovná návštěva psychiatrické ambulance proběhla 10.4.2020 v 08:42 hod. s tím, že opětovně měl snahu se sebepoškodit, demoloval celu. Bylo konstatováno, že byl plně orientován, spolupracoval částečně, při rozhovoru stran medikace aktivní nespolutráce. Odpovědi jsou logické bez latencí, emotivita labilní, je nazlobený, myšlení koherentní bez poruch obsahu myšlení, bez poruch vnímání, bez hrubých poruch pozornosti a paměti. Bylo shledáno agresivní chování v rámci účelového chování v rámci protestu proti zadržení podpořené intoxikací pervitinem. Je zaznamenáno, že byly toxikologicky u něho zjištěny u-amfetaminy, u-kannabinoidy, u-opiáty, u-benzodiazepiny se závěrem, že jde o intoxikaci pervitinem. Vzhledem k agresivnímu chování pod vlivem pervitinu bylo doporučeno vystřízlivění na protialkoholní záchytné stanici. Obviněný byl tedy poté umístěn na protialkoholní záchytnou stanici, kde také dne 10.4.2020 v 16:40 započal jeho výslech jako obviněného za přítomnosti ustanoveného obhájce. Po skončení tohoto výslechu pak byl opětovně převezen na Psychiatrickou ambulanci Fakultní nemocnice Plzeň, kde v 17:50 hod. bylo konstatováno, že sám uvedl, že se cítí lépe, v cele pobyt zvládne, nebude ji demolovat. Byl tedy plně orientován, spolupracoval ochotně, tempo řeči bylo přiměřené, odpovědi logické bez latencí, bez poruchy myšlení, vnímání, pozornosti, bez hrubé poruchy paměti. Závěrem bylo uvedeno, že jde o stav po intoxikaci pervitinem a je schopen pobytu v cele. Následujícího dne 11.4.2020 pak byl v rámci vazebního zasedání vyslechnut před soudcem a mj. uvedl, že neví, kdy naposledy měl

drogy, aplikuje si je tak jednou za týden.

10. Obžalovaný se rovněž domáhal opětovného přehrání kamerových záznamů z benzinové čerpací stanice. V tomto směru je nutno zdůraznit, že tento důkaz, tedy přehrání kamerových záznamů, byl před obžalovaným proveden dvakrát, a to jak v rámci vazebního zasedání, tak v rámci hlavního líčení. Z protokolace těchto procesních úkonů nevyplývá, že by nebyl proveden v celém rozsahu, jak namítá obžalovaný. To nenamítal ani poté, kdy tento důkaz byl proveden ve vazebním zasedání či následně v hlavním líčení.
11. Obžalovaný tedy samotný rozsudek napadl ve všech jeho výrocích. Pokud poukázal na rozpory, kterými je toto rozhodnutí zatíženo, pak tyto rozpory blíže nespecifikoval, následně se je snažil blíže rozvést jeho nově ustanovený obhájce. Nicméně odvolací soud má za to, že napadený rozsudek netrpí žádnými vadami, v důsledku nichž by bylo nutno postupovat tak, jak navrhl obhájce, tedy zrušit napadený rozsudek a věc vrátit okresnímu soudu dle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu. Žádné takové vady napadený rozsudek neobsahuje, skutkový stav byl nalézacím soudem zjištěn dostatečně. Co se týče viny obžalovaného, vycházel nalézací soud především z usvědčující výpovědi svědkyně V [REDAKCE]. Je nutno zdůraznit, že její výpověď plně koresponduje s dalšími důkazy, především se zvukovými záznamy, kdy volala na tísňovou linku Policie ČR a požadovala příjezd policie na místo činu, tedy poté, kdy došlo k předmětnému jednání obžalovaného. Z těchto zvukových záznamů, které si odvolací soud v rámci porady rovněž přehrál, je naprosto evidentní značné rozrušení svědkyně, které se stupňovalo během jednotlivých telefonátů. Ty proběhly celkem tři a v rámci toho posledního telefonátu, jak vyplývá i z přepisu tohoto telefonátu, je patrné, že rozrušení svědkyně se stupňovalo a z obsahu telefonátu je zřejmé, že se během toho třetího zmiňovala i o vulgarismech, které na její adresu pronášel obžalovaný a zmiňovala se i o výhrůžce zabitím pomocí pistole. To pak podporuje její svědectví. Výpověď svědkyně považuje soud za věrohodnou. Nalézací soud měl oproti odvolacímu soudu možnost bezprostředního dojmu z výpovědi svědkyně a také správně její výpověď hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy samostatně i v souhrnu s dalšími provedenými důkazy. Pokud dospěl k závěru o věrohodnosti tohoto důkazu, tedy tohoto zdroje informací pro zjištění skutkového stavu věci, pak tomuto závěru nelze nic vytknout. Ty zmíněné marginální rozpory ve výpovědi svědkyně nemohou v žádném případě vést k závěru o nevěrohodnosti výpovědi poškozené. Naopak jako účelovou a nevěrohodnou lze posoudit výpověď obžalovaného, a to jak původní výpovědi v přípravném řízení i výpověď před soudem. I z obrazového záznamu, který měl krajský soud možnost v rámci porady shlédnout, je naprosto zřejmé, že obžalovaný bonbony uložil do tašky, kterou dnešního dne před soudem demonstroval, naprosto cíleně. Nebylo to jednání, jak popisoval obžalovaný, že mu tam bonbony náhodně spadly a rozhodně nelze připustit jeho následnou obhajobu, že si bonbony do tašky pouze uložil s tím, že je následně zaplatí. Jednání obžalovaného bylo naprosto cílené a jednoznačně vedlo k odcizení specifikovaného zboží. Pokud argumentoval tím, že hodlal zboží zaplatit a demonstroval to ukázkou bankovky, kterou měl u sebe, takto činil v návaznosti na to, že ho poškozená i dle kamerových záznamů přistihla při krádeži a sdělila mu, že věc oznámí na policii. Obžalovaný, a to je také patrné z kamerových záznamů, začal být agresivní, pohyboval se po prodejní čerpací stanici, pohyboval se rozrušeně, opakovaně si sundával čepici z hlavy, gestikuloval a z jeho chování a i z jeho verbálního projevu skutečně mohla mít poškozená důvodnou obavu o svůj život a zdraví. Mohla nabít dojem, že by ty výhrůžky, které na místě pronášel, mohl uskutečnit. Proto právní kvalifikace jednání obžalovaného jako zločin krádeže podle § 205 odst. 2, 4 písm. b) trestního zákoníku ve stádiu pokusu i přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku je kvalifikačně příležitou. Poškozená V [REDAKCE] skutečně mohla nabít dojem, že obžalovaný by mohl výhrůžky uskutečnit.
12. Pokud jde o ukládaný trest, musel soud vzít v úvahu sazbu, kterou byl obžalovaný ohrožen, tedy sazbu od dvou do osmi let. Byla použita kvalifikovaná skutková podstata čtvrtého odstavce § 205 trestního zákoníku právě s ohledem na vyhlášený nouzový stav. O tomto vyhlášeném nouzovém stavu měl obžalovaný vědomost, jak vyplývá i ze samotného odůvodnění napadeného rozsudku,

byl vybaven rouškou, věděl tedy, že páchá trestnou činnost v době nouzového stavu. Tato skutečnost pak našla odraz v použití kvalifikované skutkové podstaty, nebyl žádný důvod pro to, aby jednání obžalovaného nebylo kvalifikováno podle čtvrtého odstavce § 205 trestního zákoníku. Při úvahách o druhu a výměře trestu vzal nalézací soud v úvahu všechny rozhodné skutečnosti, které zjistil z trestní minulosti obžalovaného. Pokud obžalovanému uložil trest, který je pouze šest měsíců nad spodní hranicí zákonné trestní sazby, pak tento trest v žádném případě nelze označit za nepřiměřeně přísný, ale zároveň ani za nepřiměřeně mírný. Jiný druh trestu, než trest spojený s přímým výkonem nelze v případě obžalovaného již uložit. Obžalovaný v minulosti byl odsouzen jak pro majetkové delikty, tak i pro násilnou trestnou činnost. Uložený trest v trvání dva a půl roku tedy odpovídá všem zákonným hlediskům. Vyšší trest, kterého se domáhal státní zástupce v podaném odvolání, nebyl namístě s ohledem především na to, jaká škoda byla způsobena, byť ten delikt zůstal ve stádiu pokusu, neboť hodnota zboží, které hodlal obžalovaný odcizit, je mizivá. Trest uložený okresním soudem tedy naprosto odpovídá. Pokud státní zástupce v podaném odvolání argumentoval i tím, že v rámci úvah o uložení adekvátního trestu se nalézací soud dostatečně nevypořádal s křivým obviněním policistů ze strany obžalovaného, kdy obžalovaný uváděl, že ho měli fyzicky napadnout, je nutno konstatovat, že tuto skutečnost nemohl nalézací soud zohlednit, obžalovaný nebyl za tento delikt stíhán. Tato skutečnost nebyla ani předmětem provedeného dokazování a je nutno ctít zásadu presumpce neviny. Tato skutečnost, která byla zásadním argumentem státního zástupce, nemohla obstát jako důvod pro navýšení uloženého trestu. V souladu se zákonem pak okresní soud obžalovaného pro výkon uloženého trestu zařadil do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku.

13. Vzhledem ke všem již uvedeným skutečnostem pak odvolání obžalovaného ani odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-město nebyly shledány důvodnými, a proto byly zamítnuty podle § 256 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 13. srpna 2020

JUDr. Ivana Růžičková v. r.
předseda senátu

Vypracovala: JUDr. Libuše Chudíková v. r.